

Homerjevi bradi, odkod so v Troji dobavljali elektron, kdo je sez dal prvi v Rožempahu pri Lubljani ono znano hišo, v kateri se kuha kava za ljubljanske mlade in stare tete; piši zgodovino slovenskih programov od ónega, ki se je sklepal v Mariboru v gostilnici »zum Erzherzog Johann« N. 7., do ónega, ki se je skrpal v tesnem salonu ljubljanskega poštenega čevljarja in cehmeštra! Piši dalje metamorfoze slovenskih prvakov, usodo raznih slovenskih lepoznanjskih listov, najnovejšega neizimši, ker tudi njega čaka usoda vsega človeškega; popisuj muhe slovenskih pisateljev od abecedne vojske do vojaškega lista »Sokolovega«! Pojdi večkrat v Lubljano in presočaj napredek slovenske Talije, čudi se našim La Rochem, Anschützem, Löwom in Wenzelnom Scholzem! Samó Darwinovih sistem se ne loti, rajši mi pošiljaj članke o življenji govnačev, o jajcih kukavičnih, o jazbečevi masti! Tudi modroznanski nauki niso za slovenski publikum; kaj mu pomaga Fichtejev »Ich« in »Nicht-Ich«? — Njemu je ljubše, ako mu ni treba napenjati možganov. Naš publikum je do cela praktičen, realističen; zató, hvala Bogú, nikdar ne dobimo slovenskega Kanta. Tudi ga ni treba, saj za Slovence misli — Nemec! — Glej, brate, končati moram, ker imam razven uredniških skrbí tudi skrbí v hlevu: ravno se pripravlja »Breza« za svojo »otroško posteljo«! — Da si mi zdrav! Ves tvoj Epicharmos. —

Slovó bi vzel.

Časih še poleže
V prsih mi vihar,
V dušo mojo seže
Blage sreče žar.

Srce to zahvalno,
Tákrat mi vzkípí;
In okó mi kalno
Zopet vzplameí.

Tákrat bi zavrínil,
Svet bi ves objel,
K sebi ga pritisnil
In — slovó bi vzel.

Dravinjski.

